

פרק 46

הומניזם, חלק ד'

הקצה האחרון של השמש שקע מתחת לאופק, האור האדום נמוג מצמרות העצים, רק השמיים הכחולים האירו את ששת האנשים שעמדו על הדשא המושלג והמיובש מהחורף, ליד כלוב ריק שעל רצפתו נחה גלימה ריקה וקרועה.

הארי הרגיש שוב... טוב, נורמלי. שפוי למדיי. הלחש לא ביטל את הנזק של היום, לא עשה את הפציעות כאילו לא קרו מעולם, אבל הן... נחבשו, טופלו? קשה לתאר.

גם דמבלדור נראה בריא יותר, אם כי לא מאושש לחלוטין. הקוסם הזקן הפנה את ראשו לרגע, נעץ את מבטו בפרופסור קווירל, ואז הביט בחזרה בהארי. "הארי," אמר דמבלדור, "האם אתה עומד לקרוס בתשישות ואולי למות?"

"לא, למרבה הפלא," אמר הארי. "זה לקח ממני משהו, אבל הרבה פחות ממה שחשבתי שזה ייקח." או שאולי זה החזיר משהו, ולא רק לקח... "בכנות, ציפיתי שהגוף שלי יכה בקרקע בבום בערך עכשיו."

נשמע מעין צליל של גוף-מכה-בקרקע-בבום.

"תודה לך על שטיפלת בזה, קווירינוס," אמר דמבלדור לפרופסור קווירל, שעמד מעל ומאחורי דמותם חסרת ההכרה של שלושת ההילאים. "אני מודה שאני עדיין מרגיש עייף קמעה. אם כי אטפל בלחשי הזיכרון בעצמי."

פרופסור קווירל היטה את ראשו, ואז הביט בהארי. "אווותר על לא מעט פליאה חסרת תועלת," אמר פרופסור קווירל, "הערות בסגנון 'מרלין' עצמו לא הצליח לעשות זאת' וכולי. הבה ניגש ישירות לשאלה החשובה. מה בשם הנחשים הלוחשים קרה פה?"

"לחש הפטרונוס," אמר הארי. "גירסה 2.0"

"אני מאושר לראות שחזרת לעצמך," אמר דמבלדור. "אבל אתה לא הולך לשום מקום, רייבנקלו צעיר, לפני שתאמר לי בדיוק מה הייתה המחשבה החמימה והשמחה הזו."

"אממ..." אמר הארי. הוא טפח על לחיו באצבעו בהרהור. "אני תוהה אם כדאי לי?"

פרופסור קווירל גיחך לפתע.

"בבקשה?" אמר המנהל. "בבקשה בבקשה?"

הארי הרגיש דחף והחליט לזרום איתו. זה מסוכן, אבל ייתכן שלא תהיה הזדמנות טובה מזו עד קץ הזמן.

"שלוש פחיות גזוז," אמר הארי לנרתיק שלו, ואז הרים את מבטו אל המורה להתגוננות ואל המנהל של הוגוורטס. "רבותיי," אמר הארי, "קניתי את פחיות הגזוז הללו בביקור הראשון שלי ברציף תשע ושלושה-רבעים, ביום שבו הגעתי להוגוורטס. שמרתי אותן לאירועים מיוחדים; מוטל עליהן לחש קטן לוודא שהן יישתו בזמן הנכון. זה סוף האספקה שלי, אבל אני לא חושב שיהיה מועד ראוי מזה אי פעם. שנשתה?"

דמבלדור לקח פחית סודה מהארי, והוא השליך פחית נוספת לפרופסור קווירל. שני הגברים המבוגרים מילמלו לחשים זהים מעל הפחית והזעיפו פנים לרגע למראה התוצאה. הארי מצידו, פשוט פתח את הפחית ושטה.

המורה להתגוננות והמנהל של הוגוורטס חיקו אותו בנימוס.

הארי אמר, "חשבתי על הדחייה המוחלטת שלי את המוות כסדר הדברים הטבעי."

ייתכן שזו לא המחשבה החמימה והשמחה שצריך כדי להטיל את לחש הפטרונוס, אבל היא נכנסת לרשימת עשר הגדולות ללא ספק.

המבטים שקיבל מהמורה להתגוננות והמנהל הדאיגו אותו לרגע, בעוד המיץ צחוק שנשפך נעלם; אבל אז השניים הביטו זה בזה וכנראה החליטו שהם לא יכולים לעשות להארי משהו ממש נורא בנוכחותו של השני ולהתחמק מההשלכות.

"מר פוטר, "אמר פרופסור קווירל, "אפילו אני יודע שזה לא אמור לעבוד ככה."

"אכן, "אמר המנהל. "הסבר."

הארי פתח את פיו, ואז סגר אותו במהירות כשההבנה היכתה בו. גודריק לא גילה לאיש, וכך גם רוונה אם ידעה; ייתכן שיש לא מעט קוסמים שהבינו את זה ושמרו על הפה שלהם. אי אפשר לשכוח אם אתה יודע מה אתה מנסה לעשות; ברגע שהבנת איך זה עובד, צורת החיה של לחש הפטרונוס לעולם לא תעבוד בעבורך שוב – ורוב הקוסמים לא גדלו בסביבה נכונה כדי לפנות כנגד סוהרסנים ולהשמיד אותם –

"אמ, מצטער בנוגע לזה, "אמר הארי. "אבל הרגע הבנתי שלהסביר את זה יהיה רעיון ממש גרוע עד שתבינו כמה דברים בעצמכם."

"האם זו האמת, הארי?" שאל דמבלדור באיטיות. "או שאתה רק מעמיד פני חכם –"

"המנהל!" אמר פרופסור קווירל, נשמע המום בכנות. "מר פוטר אמר לך שאין לדבר על הלחש הזה עם מי שאינו מסוגל להטיל אותו! לא לוחצים על קוסם בעניינים כאלה!"

"אם הייתי אומר לכם –" החל הארי.

"לא, "אמר פרופסור קווירל, נשמע תקיף למדי. "אתה לא אומר לנו מדוע, מר פוטר, אתה פשוט אומר לנו שאל לנו לדעת. אם ברצונך לתכנן רמז, עליך לעשות זאת בזהירות, בזמנך, ולא באמצע שיחה."

הארי הנהן.

"אבל, "אמר המנהל. "אבל, מה אני אמור להגיד למשרד הקסמים? אי אפשר פשוט לאבד סוהרסן!"

"תגיד להם שאכלתי אותו, "אמר פרופסור קווירל וגרם להארי להיחנק על הגזוז שהרים לשפתיו מבלי משים. "לא אכפת לי. שנחזור, מר פוטר?"

השניים החלו ללכת על שביל העפר שהוביל בחזרה להוגוורטס, מותירים את דמבלדור מביט בעגמומיות בכלוב הריק ובשלושת ההילאים שהמתינו ללחשי הזיכרון שלהם.

אחרית דבר, הארי פוטר ופרופסור קווירל:

הם הלכו במשך זמן מה לפני שפרופסור קווירל דיבר, וכל רעש הרקע נמוג כשעשה זאת.

"אתה מוצלח להפליא בהריגת דברים, תלמידי, "אמר פרופסור קווירל.

"תודה לך, "אמר הארי בכנות.

"אני לא רוצה לחטט, "אמר פרופסור קווירל, "אבל במקרה שהיה זה רק המנהל שלא רצית לחלוק עימו את הסוד...?"

הארי שקל זאת. פרופסור קווירל לא יכול להטיל את לחש הפטרנוס בכל מקרה.

אבל אי אפשר לבטל חשיפת סוד, והארי למד מהר מספיק כדי להבין שהוא צריך לפחות לחשוב על זה לזמן מה לפני שישחרר זאת לעולם.

הארי הניד בראשו, ופרופסור קווירל הנהן בהסכמה.

"מתוך סקרנות, פרופסור קווירל, "אמר הארי, "אם ההבאה של הסוהרסן להוגוורטס הייתה חלק ממזימה מרושעת, מה הייתה המטרה שלה?"

"להתנקש בדמבלדור בזמן שהוא מוחלש, "אמר פרופסור קווירל בלי היסוס. "הממ. המנהל אמר לך שהוא חושד בי?"

הארי לא אמר דבר בזמן שניסה לחשוב על תשובה, ואז וויתר כשהבין שענה כבר.

"מעניין..." אמר פרופסור קווירל. "מר פוטר, אין זה בלתי אפשרי שהייתה מזימה כלשהי מעורבת היום. העובדה שהשרביט שלך הגיע כל כך קרוב לכלוב הסוהרסן הייתה יכולה להיות תאונה. או שאחד ההילאים היה תחת השפעת אימפריוס, קונפונדוס או ביאור הכרה. פליטיק ואני צריכים להיות ברשימת החשודים לפי החישוב שלך. יש לשים לב לכך שפרופסור סנייפ ביטל את כל השיעורים שלו היום, ואני חושד שהוא חזק מספיק כדי להנגיז את עצמו; ההילאים הטילו לחשי גילוי בהתחלה, אבל הם לא חזרו עליהם מייד לפני התור שלך. אבל הפתרון הקל ביותר, מר פוטר, הוא שהמקרה תוכנן על ידי דמבלדור בעצמו; ואם הוא באמת עשה זאת, ייתכן שהיה נוקט בצעדים מראש כדי להטיל את חשדותיך לכיוון אחר."

הם הלכו כמה צעדים נוספים.

"אבל למה שיעשה זאת?" שאל הארי.

המורה להתגוננות שתק לרגע, ואז אמר, "מר פוטר, באילו צעדים נקטת כדי לחקור את דמותו של המנהל?"

"לא רבים, "אמר הארי. הוא הבין רק לאחרונה... "לא קרוב למספיק."

"אז אציין, "אמר פרופסור קווירל, "שאינך מגלה את כל שיש לדעת על אדם בכך שאתה שואל רק את חבריו."

עכשיו היה זה תורו של הארי לצעוד כמה צעדים בשתיקה, על דרך העפר שהובילה בחזרה להוגוורטס. הוא באמת היה אמור לדעת את זה כבר. הטיית האישור הייתה המונח הטכני; זה אומר, בין היתר, שבשאתה בוחר את מקורות המידע שלך, ישנה נטייה ברורה לבחור מקורות שהסכימו עם הדעות הנוכחיות שלך.

"תודה לך", אמר הארי. "בעצם... לא אמרתי זאת מקודם, נכון? תודה לך על הכל. אם סוהרסן אחר יאיים עליך מתישהו, או לצורך העניין, יעצבן אותך קצת, פשוט תגיד לי ואני אכיר לו את מר איש זוהר. אני לא אוהב שסוהרסנים מעצבנים קצת חברים שלי."

זה זיכה אותו במבט שלא ניתן לפיענוח מפרופסור קווירל. "השמדת את הסוהרסן משום שהוא איים עליי?"

"אמ", אמר הארי, "סוג של החלטתי על זה לפני כן, אבל כן, זו הייתה סיבה מספקת בפני עצמה."

"אני מבין", אמר פרופסור קווירל. "ומה היית עושה בקשר לאיום עליי אם הלחש שלך לא היה משמיד את הסוהרסן?"

"תוכנית ב'", אמר הארי. "לעטוף את הסוהרסן במתכת עם נקודת התכה גבוהה, כנראה טנגסטן, להפיל אותו להר געש פעיל, ולקוות שהוא יגמור בתוך מעטפת כדור הארץ. אה, כל הפלנטה מלאה בלבה מותכת מתחת לפני השטח -"

"כן", אמר פרופסור קווירל. "אני יודע." המורה להתגוננות חיך חיוך מוזר ביותר. "באמת הייתי צריך לחשוב על כך בעצמי, בהתחשב. אמור לי, מר פוטר, אם היית רוצה לאבד משהו במקום שבו איש לא יוכל למצוא אותו לעולם, איפה היית שם אותו?"

הארי שקל את השאלה. "אני מניח שלא אשאל מה מצאת שמצריך איבוד -"

"נכון", אמר פרופסור קווירל, כפי שהארי ציפה; ואז, "אולי אומר לך כשתהיה מבוגר יותר, מה שהארי לא ציפה לו."

"ובכן", אמר הארי, "מלבד לנסות לשים אותו בליבה המותכת של הפלנטה, אתה יכול לקבור אותו באבן מוצקה קילומטר מתחת לפני הקרקע במקום אקראי - אולי לשגר אותו פנימה, אם יש דרך לעשות זאת בעיוורון, או לקדוח חור ולתקן אותו לאחר מכן; העיקר הוא לא להשאיר שום סימנים שמובילים לשם, כך שזה מטר מעוקב אנונימי איפשהו בקרום של כדור הארץ. אתה יכול להפיל אותו לשקע מריאנה, זה המקום העמוק ביותר באוקיינוס - או לבחור שקע אקראי אחר, כדי שזה יהיה פחות ברור. אם אתה יכול לעשות את זה קל מאוויר ובלתי נראה, אתה יכול לזרוק את זה לסטרטוספירה. או אידיאלית לחלל, עם לחש נגד גילוי, וגורם תאוצה משתנה אקראית שיוציא אותו ממערכת השמש. ולאחר מכן תטיל על עצמך אובליוויאטה, כמובן, כדי שאפילו אתה לא תדע איפה זה בדיוק."

המורה להתגוננות צחק, וזה נשמע מוזר יותר מהחיוך שלך.

"פרופסור קווירל?" שאל הארי.

"כולן הצעות מצויינות", אמר פרופסור קווירל. "אבל אמור לי, מר פוטר, מדוע דווקא חמש אלה?"

"הא?" אמר הארי. "הן פשוט נראו כמו האפשרויות הברורות."

"הו?" אמר פרופסור קווירל. "אבל יש להן תבנית מעניינת, אתה מבין. אפשר אפילו להגיד שזה נשמע כמו מעין חידה. אני חייב להודות, מר פוטר, שאף על פי שהיו לו עליות ומורדות, היה זה יום טוב להפתיע."

והם המשיכו ללכת בשביל שהוביל לשערי הוגוורטס, מרחק לא מועט ביניהם; משום שהארי, אפילו מבלי לחשוב על כך, נשאר אוטומטית רחוק מספיק מהמורה להתגוננות כדי שתחושת האבדון, שמסיבה כשלהי הייתה חזקה בצורה יוצאת דופן עכשיו, לא תורגש.

אחרית דבר, דפני גרינגרס:

הרמיוני סירבה לענות על שאלות, וברגע שהם עברו את הפיצול שהוביל לצינוק של סלית'רין, דפני וטרייסי עזבו את הקבוצה, הולכות מהר ככל שיכלו. שמועות טיילו מהר בהוגוורטס, אז הן חייבות ללכת לצינוק מייד אם הן רוצות להיות הראשונות שיספרו לכולם את הסיפור.

"עכשיו זכרי," אמרה דפני, "אל תפלטי פשוט את הכל על הנשיקה ברגע שאנחנו נכנסות, אוקיי? זה עובד יותר טוב אם נספר את כל הסיפור לפי הסדר."

טרייסי הנהנה בהתלהבות.

וברגע שהן נכנסו לחדר המועדון של סלית'רין, טרייסי דייוויס לקחה נשימה עמוק וצעקה, "היי כולם! הארי פוטר לא הצליח להטיל את לחש הפטרונוס והסוהרסן כמעט אכל אותו ופרופסור קוורירל הציל אותו אבל אז פוטר היה מרושע וגריינג'ר החזירה אותו עם נשיקה! זו אהבת אמת על בטוח!"

זה היה לפי הסדר, פחות או יותר.

החדשות לא הפיקו את התגובה הרצויה. רוב הבנות העיפו בהן מבט ונשארו לשבת על הספות, והבנים המשיכו לקרוא בכיסאות.

"כן," אמרה פנסי בחמיצות, ממקום מושבה עם רגליו של גרגורי בחיקה, נשענת לאחור וקוראת מה שנראה כמו חוברת צביעה. "מיליסנט כבר אמרה לנו."

איך -

"למה את לא נישקת אותו ראשונה, טרייסי?" שאלו פלורה והסטיה קארו מהכיסאות שלהן. "עכשיו פוטר הולך להתחתן עם ילדה בוצדמית! את היית יכולה להיות אהבת האמת שלו ולהתחתן לתוך בית אצילי ועשיר והכל אם רק היית מנשקת אותו ראשונה!"

פרצופה של טרייסי היה מסכה של הבנה המומה.

"מה? צווחה דפני. "אהבה לא עובדת ככה!"

"ברור שכן," הכריזה מיליסנט תוך כדי אימון בלחש כלשהו וצפייה במים המתערבלים של האגם מבעד לחלון. "נשיקה ראשונה מבטיחה חתונה."

"זו לא הייתה הנשיקה הראשונה שלהם!" צעקה דפני. "הרמיוני כבר הייתה אהבת האמת שלו!" ואז דפני הבינה מה היא אמרה והתכווצה פנימית, אבל כמו שאומרים, צריך להתאים את הלשון לאוזן.

"רגע, רגע, רגע, מה?" אמר גרגורי, מוריד את רגליו מחיקה של פנסי. "מה זה? העלמה בלסטרוד לא סיפרה את החלק הזה."

כולם הביטו בדפני עכשיו.

"או, כן, אמרה דפני, "הארי דחף אותה וצעק, 'אמרתי לך, בלי נשיקות!' ואז הארי צרח כאילו הוא גוסס ופוקס התחיל לשיר לו - בעצם אני לא בטוחה מה משני הדברים האלה קרה קודם -"

"זה לא נשמע לי כמו אהבת אמת, אמרו התאומות קארו. "זה נשמע כאילו האדם הלא נכון נישק אותו."

"זו הייתה אמורה להיות אני, לחשה טרייסי. פניה עדיין היו המומות. "אני הייתי אמורה להיות אהבת האמת שלו. הארי פוטר הוא הגנרל שלי. הייתי צריכה, הייתי צריכה להילחם עליו עם גריינג'ר -"

דפני הסתובבה אל טרייסי, רותחת. "את? תיקחי את הארי מהרמיוני?"

"כן!" אמרה טרייסי. "אני!"

"את משוגעת, הכריזה דפני בשכנוע. "גם אם כן היית מנשקת אותו ראשונה, את יודעת מה זה היה עושה ממך? הנערה המסכנה חולת האהבה שמתה בסוף המערכה השנייה."

"את תיקחי את זה בחזרה!" צעקה טרייסי.

בינתיים, גרגורי חצה את החדר אל המקום שבו וינסנט עשה את שיעורי הבית שלו. "מר קראב, אמר גרגורי בקול נמוך, "אני חושב שמר מאלפוי צריך לדעת מזה."

אחרית דבר, הרמיוני גריינג'ר:

הרמיוני הביטה במעטפה החתומה בשעווה, שעליה לא נכתב דבר מלבד המספר 42.

הבנתי למה לא הצלחנו להטיל את לחש הפטרונוס, הרמיוני, זה לא בגלל שאנחנו לא שמחים מספיק. אבל אני לא יכול לגלות לך. לא יכולתי לגלות אפילו למנהל. זה צריך להיות סודי יותר אפילו משינוי-צורה חלקי, בינתיים לפחות. אבל אם אי פעם תצטרכי להילחם בסוהרסנים, הסוד כתוב פה, בצופן, כך שמי שלא יודע שזה על סוהרסנים ולחש הפטרונוס לא ידע מה המשמעות...

היא אמרה להארי שראתה אותו מת, את ההורים שלה מתים, את כל חבריה מתים, את כולם מתים. היא לא סיפרה לו על האימה שבלמות לבד, איכשהו זה עדיין היה כואב מדי.

הארי אמר לה שהוא זכר את ההורים שלו מתים, ושהוא חשב שזה מצחיק.

אין אור במקום אליו הסוהרסן לוקח אותך, הרמיוני. אין חום. אין דאגה. זה מקום שבו את לא יכולה אפילו להבין מה זה אושר. יש כאב, ופחד, והדברים האלה עדיין יכולים להניע אותך. את יכולה לשנוא, ולהתענג בהשמדת הדברים שאת שונאת. את יכולה לצחוק, כשאת רואה אנשים אחרים סובלים. אבל את לעולם לא תוכלי להיות מאושרת, את אפילו לא יכולה לזכור מה היה שם שכבר איננו... אני לא חושב שיש דרך שבה אני יכול להסביר ממה הצלת אותי. אני בדרך כלל נבון להטריח אנשים, בדרך כלל אני לא יכול לסבול את זה כשאנשים מקריבים קורבנות בשבילי, אבל הפעם אומר שלא משנה מה זה יעלה לך בסופו של דבר, שנישקת אותי, לעולם אל תפקקי אפילו לרגע שזה היה הדבר הנכון לעשות.

הרמיוני לא הבינה עד כמה מעט הסוהרסן נגע בה, עד כמה קטנה ורדודה הייתה האפלה אליה לקח אותה.

היא ראתה את כולם מתים, והיא עדיין הייתה מסוגלת להרגיש כאב.

הרמיוני השיבה את הנייר לנרתיק, כמו שילדה טובה צריכה לעשות.

אבל היא ממש רצתה לקרוא אותו.

היא פחדה מסוהרסנים.

אחרית דבר, מינרווה מקגונגל:

היא הרגישה קפואה; היא לא הייתה אמורה להיות המומה כל כך, אין סיבה שהיא תתקשה עד כדי להביט בהארי, אבל אחרי כל מה שעבר... היא חיפשה סימנים של השפעת סוהרסן בילד הצעיר שלפניה ולא מצאה אותם. אבל משהו ברוגע שבו שאל שאלה הרת גורל שכזו היה מדאיג ביותר. "מר פוטר, איני יכולה לדבר על נושאים שכאלה ללא אישורו של המנהל!"

הילד במשרדה לא שינה את הבעתו. "הייתי מעדיף שלא להטריד את המנהל בנושא הזה," אמר הארי פוטר ברוגע. "למעשה, אני מתעקש שלא להטריד אותו, ואכן הבטחת שהשיחה שלנו תישאר פרטית. אז תני לי לומר זאת כך. אני יודע שהייתה נבואה. אני יודע שאת זו ששמעה אותה במקור מפרופסור טרלוני. אני יודע שהנבואה זיהתה את בנם של לילי וג'יימס פוטר כמישהו מסוכן לאדון האופל. ואני יודע מי אני, למעשה כולם יודעים מי אני, אז לא תגלי לי שום דבר חדש או מסוכן, אם תגידי לי רק זאת: מה היה הניסוח המדויק שזיהה אותי, בנם של ג'יימס ולילי?"

קולה החלול של טרלוני הדהד בתודעתה -

הם שחמקו ממנו שלוש פעמים,
להם יולד בשלהי החודש השביעי...

"הארי," אמרה פרופסור מקגונגל, "אני לא יכולה לומר לך את זה!" היא התחללה עד לשד עצמותיה שהארי כבר יודע כל כך הרבה, היא לא יכולה לדמיין איך הארי גילה -

הילד הביט בה במבט מוזר ומלא צער. "האם אינך יכולה להתעטש בלי אישורו של המנהל, פרופסור מקגונגל? משום שאני מבטיח לך שיש לי סיבה טובה לשאול, וסיבה טובה לבקש לשמור על סודיות."

"בבקשה אל, הארי," היא לחשה.

"בסדר," אמר הארי. "שאלה פשוטה אחת, בבקשה. האם משפחת פוטר הוזכרה בשם? האם הנבואה אמרה 'פוטר', במילה זו?"

היא בהתה בהארי למשך זמן מה. היא לא הייתה יכולה לומר מדוע היא קיבלה את התחושה שזו נקודה קריטית, שהיא לא יכולה פשוט לסרב לבקשה, או פשוט להיעתר לה -

"לא," היא אמרה לבסוף. "בבקשה, הארי, אל תשאל עוד."

הילד חייך, בעצב קל, כך נראה, ואמר, "תודה לך, מינרווה. את אשת אמת וטוב."

ובעוד פיה פעור בהלם מוחלט, הארי פוטר נעמד ועזב את המשרד; ורק אז היא הבינה שהארי פירש את סירובה כתשובה, וזו הייתה התשובה האמיתית נוסף על כך -

הארי סגר מאחוריו את הדלת.

ההיגיון נפרש בבהירות מוזרה ודמויות יהלום. הארי לא היה מסוגל לומר האם הוא הגיע אליו בזמן שירו של פוקס, או אולי אפילו לפני כן.

לורד וולדמורט הרג את ג'יימס פוטר. הוא העדיף לחוס על חייה של לילי פוטר. הוא המשיך את ההתקפה, אם כן, עם המטרה היחידה של הריגת בנם התינוק.

אדוני אופל לא מפחדים מתינוקות בדרך כלל.

אז הייתה נבואה שהארי פוטר מסוכן ללורד וולדמורט, ולורד וולדמורט שמע על הנבואה.

"אני נותן לך הזדמנות נדירה לנוס. אבל לא אטריח את עצמי להכניע אותך, ומותך לא יציל את בנך. זוזי מדרכי, אישה שוטה, אם יש בך תבונה כלשהיא!"

האם הייתה זו גחמה, לתת לה את ההזדמנות הזו? אבל אז הלורד וולדמורט לא היה מנסה לשכנע אותה. האם הנבואה הזהירה את לורד וולדמורט מפני הריגת לילי פוטר? אבל אז לורד וולדמורט כן היה מטריח את עצמו להכניע אותה. לורד וולדמורט נטה קלות שלא להרוג את לילי פוטר. ההעדפה הייתה חזקה יותר מגחמה, אבל לא חזקה כמו אזהרה.

אז נניח שמישהו שלורד וולדמורט החשיב בן ברית פחות או משרת, שימושי אבל בר תחליף, התחנן בפני אדון האופל לחוס על חייה של לילי. של לילי, אבל לא של ג'יימס.

האדם הזה ידע שלורד וולדמורט יתקוף את בית הפוטרס. ידע גם על הנבואה, וגם שאדון האופל יודע עליה. אחרת הוא לא היה מתחנן על חייה של לילי.

על פי פרופסור מקגונגל, למעט היא עצמה, שני האנשים היחידים שידעו על הנבואה היו אלבוס דמבלדור וסוורוס סנייפ.

סוורוס סנייפ, שאהב את לילי לפני שהייתה לילי פוטר, ושנא את ג'יימס.

סוורוס, אם כך, שמע על הנבואה, וסיפר עליה לאדון האופל. והוא עשה זאת משום שהנבואה לא הזכירה את הפוטרס בשם. זו הייתה חידה, וסוורוס פתר אותה מאוחר מדי.

אם סוורוס היה הראשון לשמוע את הנבואה, והחליט לספר עליה לאדון האופל, למה שיספר גם לדמבלדור או לפרופסור מקגונגל?

לפיכך דמבלדור או פרופסור מקגונגל שמעו עליה ראשונים.

למנהל של הוגוורטס אין סיבה ברורה לספר למורה לשינוי-צורה על נבואה רגישה וקריטית ביותר. אבל למורה לשינוי-צורה יש את כל הסיבות לספר למנהל.

נראה סביר, אם כך, שפרופסור מקגונגל הייתה הראשונה לשמוע על כך.

ההסתברויות הפיזיות הצביעו על כך שזו פרופסור טרלוני, החוזה הנוכחית בהוגוורטס. חוזים הם נדירים, אז אם ספרת את כל השניות שפרופסור מקגונגל בילתה במחיצת חוזים לאורך חייה, רוב שניות-החוזה הללו יהיו שניות-טרלוני.

פרופסור מקגונגל סיפרה לדמבלדור, ולא הייתה לה שום סיבה לספר לאף אחד אחר על הנבואה בלי רשות.

לפיכך, היה זה אלבוס דמבלדור שאירגן איכשהו שסוורוס סנייפ ישמע את הנבואה. ודמבלדור עצמו פתר את החידה בהצלחה, או שלא היה בוחר בסוורוס, שאהב פעם את לילי, בתור המתווך.

דמבלדור אירגן בכוונה שלורד וולדמורט ישמע על הנבואה, בתקווה לפתות אותו אל מותו. ייתכן שדמבלדור אירגן שסוורוס ישמע רק חלק מהנבואה, או שהיו נבואות שסוורוס לא הכיר... איכשהו דמבלדור ידע שהתקפה מיידית על הפוטרים תוביל לתבוסה מיידית של לורד וולדמורט, אף על פי שלורד וולדמורט עצמו לא האמין בכך. או אולי הייתה זו מכה ממוזלת של השיגעון של דמבלדור, החיבה שלו למזימות הזויות...

סוורוס נעשה המשרת של דמבלדור לאחר מכן; אולי אוכלי המוות לא היו מקבלים בשמחה את סוורוס אם דמבלדור היה מגלה את חלקו בתבוסתם.

דמבלדור ניסה לארגן שאימו של הארי תינצל. אבל החלק הזה במזימה שלו נכשל. והוא גזר ביודעין את גורלו של ג'יימס פוטר למות.

דמבלדור היה אחראי למות הוריו של הארי. אם כל שרשרת ההיגיון נכונה. הארי לא היה מסוגל, בלב שלם, לומר שסיום מוצלח של מלחמת הקוסמים לא נחשב נסיבות מקילות. אבל עם זאת זה עדיין... הפריע לו מאוד.

והגיע כבר הזמן לשאול את דראקו מאלפוי מה היה לצד השני במלחמה הזו לומר על דמותו של אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור.